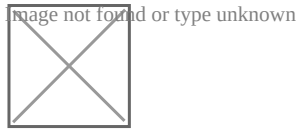

Όσιος Παΐσιος: Ο πόνος και η αγάπη στον Χριστό

/ [Πεμπτουσία](#)

— Γέροντα, διαβάζουμε στο συναξάρι, τι τραβούσαν οι μάρτυρες και απορώ πως άντεχαν. Τι συνέβαινε; Τους έδινε ο Θεός τη Χάρη Του και δεν νιώθαν τον πόνο ή κάτι άλλο συνέβαινε;

Τραβήχτηκε λίγο πίσω για να με κοιτάξει καλά-καλά, μ' έναν τρόπο που τον γνώριζα πιά καλά. Με βυθομετρούσε πνευματικά με την πνευματική δράση που διέθετε και άρχισε να λέει.

— Η αγάπη πούχαν στο Χριστό τους έδινε την δύναμη. Οι μάρτυρες αγαπούσαν πολύ το Χριστό, με αγάπη που καίει, και αυτή τους έκανε να μή νοιώθουν πόνο. Να μια φορά είχε πιάσει φωτιά ένα σπίτι και ήταν μέσα τα παιδάκια. Ορμάει η μάννα μέσ στις φλόγες και δεν άκουγε τίποτα. Γύρισε με τα παιδιά στην αγκαλιά. Ήταν καμένη, στο πρόσωπο, στα μαλλιά, στα χέρια, παντού. Όμως δεν ένιωθε τίποτα, ούτε λογάριαζε τον πόνο μπροστά στα παιδιά της.

[penosagri2](#)

Μετά που πέρασε η στιγμή άρχισε να νοιώθει πόνο. Ναί, έτσι.

Εμείς μια φορά, είμασταν στο χωριό. Έρχονται οι Γερμανοί, ειδοποιούν, όλο το χωριό ανέβηκε στο βουνό. Εμένα οι αδελφοί μου ήταν κάτω στον κάμπο. Ποιός θα τους ειδοποιήσει; Εκείνους τους έχασες που τους έχασες, τουλάχιστο να σου μείνη αυτός, λένε στην μάννα μου. Αν είναι να τους σκοτώσουν ας σκοτώσουν και μένα λέω, και δίνω μία και αρχίζω την τρεχάλα, έπεσα σ' ένα χωράφι, φρεσκοργωμένο, βούλιαξα μέχρι το γόνατο. Που τώρα να ψάχνεις για τα παπούτσια! Συνεχίζω ξυπόλυτος, τρεχάλα, ούτε αγκάθια ούτε πέτρες λογάριαζα. Καρφωνόντουσαν τ' αγκάθια στο πόδι μου και ούτε τα λογάριαζα. Έτριβα τα πόδια στο χώμα για να σπάνε να μην σέρνονται τα κλαριά ανάμεσα στα πόδια και συνέχιζα το τρέξιμο. Μετά μάλιστα ήταν το ποτάμι, όλο πέτρες, και όπως έτρεχα έμπαιναν τ' αγκάθια μέσα με δύναμη, ποιος τα λογάριαζε; Έφτασα τ' αδέρφια μου.

— Οι Γερμανοί! πού 'ναι οι Γερμανοί; Νάτοι κιόλας με τα τουφέκια. Άρχισα και γώ να τραβώ τα καλάμια, κάτι να κάνω, ότι δουλεύω και γώ δηλαδή. Δεν με πείραξαν.

Φύγαν.

Έτσι η αγάπη έδινε δύναμη στους μάρτυρες. Είχαν μεγάλη αγάπη στο Χριστό.

— Καλά Γέροντα, να πει κανείς ότι μετανόησε κάποιος άνθρωπος, πήγε στο Άγιο Όρος να πούμε, κάθισε 10-20 χρόνια, απέκτησε κατάσταση, αγάπησε το Χριστό, όμως εδώ βλέπουμε περιπτώσεις που ειδωλολάτρες που παρακολουθούσαν τον αγώνα κάποιου μάρτυρα, για μια στιγμή μπαίνουν στο μαρτύριο και αυτοί. Ακόμη και οι ίδιοι οι δήμιοι καμιά φορά. Εδώ τι γίνεται;

— Ε! Αυτοί ήταν άνθρωποι καλής προαίρεσης που δεν βοηθήθηκαν καθόλου στην ζωή τους και ο Θεός ό,τι τους χρωστούσε τους το έδινε όλο μαζί και έτσι σε μια στιγμή παίρναν την καλή στροφή. 180°! Μετάνοια βαθειά, πραγματική.

— Έτσι γρήγορα; σε λίγα λεπτά μέσα; πως γίνεται;

— Ναί, ναί. Να όπως ο ληστής στο Σταυρό.

* Ήταν κάποιος εκεί στην Ιβήρων όταν διαβάζαμε το συναξάρι, φούσκωνε, ξεφούσκωνε, αναστέναζε δυνατά.

«- Άχ! μου λέει, δε με νοιώθεις, νάταν αυτή η στέρνα γεμάτη φλόγες να πέσω μέσα για το Χριστό». Τόλεγε ο γέροντας και χτυπούσε γελώντας τα γόνατα.

— Για έλα εδώ να δοκιμάσουμε του λέω. Παίρνω το κερί, να σε κάψω λίγο, όχι στο πόδι για να μην έρχεσαι στην ακολουθία, ούτε στο χέρι, για να σε διακονώ μετά εγώ, λίγο στο πλευρό.

— Α! πονάει φώναξε.

— Ε, τι, του λέω, το μαρτύριο δεν πονάει; Μας τόλεγε ο Γέροντας με πολλές χειρονομίες και γέλια.

Κάποιος άλλος είχε διαβάσει ότι η προσευχή πρέπει να γίνεται με δάκρυα. Εγώ προσεύχομαι με δάκρυα, μου λέει. Βρέ να πάρει ευχή, τι λέει τούτος, λέω από μέσα μου. Να, μου λέει, θέλεις να σου δείξω; Άρχισε να ρουθουνίζει, να φυσάει, να ξεφυσάει την μύτη του. Περίμενε, περίμενε, δεν μούρθαν ακόμα. Δώστου ρουθούνισμα. Να, να τώρα μούρχονται, τον βλέπω για μια στιγμή, πέφτει κάτω πλημμύρα στα δάκρυα, άρχισε να προσεύχεται. Βρέ να πάρει ευχή τι πάθαμε μ' αυτόν τον Νιόνιο.

Ύστερα σου λέει ο άλλος δεν έχω δάκρυα. Πέτρα, πέτρα είναι η καρδιά μου και στενοχωρείται και στενάζει. Καλά έλεγε ο παπα-Τύχων ότι αυτά είναι τα δάκρυα

της καρδιάς τα κρυφά.

Όπως ο χρυσός είναι από 9 έως 24 καράτια, έτσι και τα δάκρυα δεν έχουν όλα την ίδια αξία.

Πηγή: Αθανάσιος Ρακοβαλής «Ο πατήρ Παΐσιος μου είπε...», εκδόσεις «Μέλισσα», Θεσσαλονίκη 1998